

stille Dampudviklingsapparater. Loven af 1851 gjør forsaavidt ikke Afskillelse mellem disse to Arter af Kjedler; den underlaster dem offentlig Tilsyn, forsaavidt de ere af en vis Størrelse og arbejde med en vis Spænding. Det ærede Udvalgs Forslag gaar ud paa at bortkaste det ene af disse Genlygn og udelukkende at se paa Spændingen. Dette er en Forandring i den nu gjældende Lov, med Genlygn til hvilken jeg i dette Diealst kun kan udtale, at, forsaavidt jeg har haft Leilighed til derom at konferere med Sagkyndige, da er det Noget, man ikke kan gaa ind paa uden med den allerstørste Betænkelse. Men desforuden er der en anden Betragtning, som det ærede Udvalg ikke synes at have været tilstrækkelig opmærksom paa. Naar man har ønsket at gjøre en Forandring i Loven af 12te April 1851, navnlig hvad Affattelsen af § 1 angaar, saa har det været af Genlygn til, at det i og for sig er en besynderlig Ting at give en Lovforskrift, der egentlig ikke kan forstås og som Følge deraf heller ikke uden videre kan bringes til Anvendelse af de Personer, til hvem man henlægger Eftersynet. Det er umuligt for en Politimester selv eller hans Politibetjente at vide uden ved Hjælp af Undersøgelse af Sagkyndige, hvorvidt en Kjedel kommer ind under Lovens Bestemmelser, saaledes som de ere afattede efter Loven af 12te April 1851 og ogsaa ville blive efter det ærede Udvalgs Forslag. Derfor har man ønsket at kunne faae Sagen indrettet saaledes, at der var nogle ydre Kriterier, som vare tilstrækkelige for Politimestrene til at afgjøre, om der overhovedet er Tale om en Kjedel, der er underkastet offentlig Tilsyn eller ikke. Jeg har i og for sig Intet imod at gaa ind paa det ærede Udvalgs Tanker om at fritage Kjedler efter deres Størrelse i Forbindelse med den Spænding, under hvilken de arbejde — jeg burde maaske egentlig for Korrekthedens Skyld sige: den Spænding, hoormed de overhovedet kunne komme til at arbejde — for en Del af det Eftersyn, der overhovedet kan være bespærsligt; men om en Kjedel har denne Karakter eller ikke, er Noget, som det dog forekommer mig at være nødvendigt at faae konstateret, og dette kan ikke ske undtagen gennem teknisk sagkyndig Undersøgelse. Hvis man altsaa vilde kunne slutte sig til Justitsministeren i den Henseende, at man vilde lade Begrænsningen gaa i den Retning, at de Kjedler, der maa antages at være af den af mig antydede Beskaffenhed, skulde, naar dette er konstateret, være frit for alt videre Tilsyn og Eftersyn for Fremtiden, saa tror jeg, at det var muligt at komme til Enighed. Det er ganske sikkert, at naar der i det andet Punktum i § 1 er henviset forskjellige Bestemmelser til Anordning, saa har det netop været Meningen, at man ad denne Vej skulde naae det samme Resultat, som det ærede Udvalg vel nærmest har tænkt paa ved sit Forslag til 1ste Punktum i § 1. Ligesom jeg for 2—3 Aar

fiden mødede det ærede Landstings Onsker, hvad Affattelsen af § 1 dengang angik, saaledes skal jeg ogsaa gjerne nu mødekomme Onsket om at præcisere i Loven, under hvilken Forudsætning det er, at Kjedlerne skulde være fritagne for det yderligere Tilsyn og Eftersyn, naar man kun ikke udbreder Loven saaledes, at det ikke bliver godt gjort for Politivirigheden at paase dens tilbørlige Overholdelse.

Hvad angaar det under Nr. 2 af det ærede Udvalg stillede Forslag, kan jeg heller ikke Andet end udtale mig derom. Jeg vil begynde med ogsaa her at henvise til den gjældende Lov, om hvis Forbedringer der er Spørgsmaal. Der er af og til undsluppet den høitærede Drdsfører-Ittringer, som kunde synes at tyde paa, at der ved Lovforslaget var Tale om at indføre nye ukjendte eller i alt Fald større Indskrænkninger end de, der tidligere have fundet Steb. Derom er der egentlig ikke Spørgsmaal, undtagen forsaavidt der bliver Tale om at træve yderligere Eftersyn, saaledes som det ærede Udvalg jo har været med at foreslaa, men hvad navnlig angaar Tilsynet med bevægelige Dampmaskiner, saa er det ikke noget Nyt, der indføres, og ikke nogen større Indskrænkning, der er Tale om; thi den gjældende Regel, saaledes som den findes i Beskjendtgjørelsen af 19de Juni 1865, § 4, foreskriver, at Lokomobiler skulde underkastes et aarligt Eftersyn. Spørgsmaalet er altsaa, om det høitærede Landsting nu, saaledes som Udvalget foreslaar, ligeoverfor Lokomotiver og Lokomobiler vil indføre et mindre omhyggeligt Tilsyn end det, der skal finde Steb efter de nugjældende Bestemmelser, tværtimod hvad Regeringens Sagkyndige og det andet Thing har anset for at være rigtigt paa dette Omraade. Det forekommer mig, at der ikke er tilstrækkelig Føje til i denne Henseende at forandre de nugjældende Bestemmelser. Den meget ærede Drdsfører har oftere fremhævet den Omstændighed, at Brugen af Dampkedler tiltog i Landbruget, som et Argument for overhovedet at tage det slempelegeme med Tilsynet. Jeg maa tilstaa, at denne Argumentation ikke er mig rigtig klar eller overbevisende. Det forekommer mig netop, at jo mere Brugen af Dampkedler tiltager, og jo mere Brugen navnlig finder Steb under Forhold, hvor der vel mangen en Gang ikke føres et saa omhyggeligt Tilsyn dermed, som det kunde være ønskeligt, desto mere Opfordring er der for det Offentlige til at henvende sin Opmærksomhed paa disse Dampkedler, deres Indretning, Brugen og Pasningen af dem. Hvad nu imidlertid særlig Lokomotiver og Lokomobiler angaar, saa tror jeg ikke, det vil kunne benægtes for det Første, at disse særegne Beskaffenhed opfordrer stærkere, end naar Talen er om faste ubevægelige Dampkedler, til Eftersyn, dernæst for det Andet, at den Betænkelse, som der ivoigt maatte kunne være ved at underkaste faste Dampkedler altfor trykkende Bestemmelser om Ef-